

<https://doi.org/10.5817/RPT2019-1-4>

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY I/2019

*DOMINIKA GALAJDOVÁ, FRANTIŠEK KASL, IVANA KUDLÁČKOVÁ,
PAVEL LOUTOCKÝ, JAKUB MÍŠEK, TEREZA NOVOTNÁ, JAN
SVOBODA, JAN ZIBNER, VERONIKA ŽOLNERČÍKOVÁ*

ÚSTAVNÍ SOUD ZAMÍTL NÁVRH NA ZRUŠENÍ PRÁVNÍ ÚPRAVY *DATA RETENTION*

Soud: Ústavní soud
Věc: Pl. ÚS 45/17
Datum: 14. 5. 2019
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Návrh skupiny poslanců směřoval na zrušení povinností preventivního shromažďování provozních a lokalizačních údajů ze strany poskytovatelů telekomunikačních služeb¹ a možností jejich následného poskytnutí příslušným orgánům při sledování veřejných zájmů na bezpečnosti a obraně státu, ochraně osob a majetku před trestnou činností, pátráním po osobách a dohledu nad kapitálovým trhem.^{2, 3} V tomto směru se jedná o další fázi soudního přezkumu proporcionality právní úpravy plošného a nevýběrového uchovávání údajů ve vztahu k právu na soukromí a zachování tajemství zpráv.⁴

¹ § 97 odst. 3 a 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích na základě změn zavedených zákonem č. 273/2012 Sb.

² § 88a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, na základě změn zavedených zákonem č. 273/2012 Sb; § 68 odst. 2; § 71 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a vyhláška č. 357/2012 Sb., o uchování, předávání a likvidaci provozních a lokalizačních údajů.

³ Bod 2 anotovaného nálezu.

K návrhu se vyjádřily instituce vyzvané Ústavním soudem. Poslanecká sněmovna a Senát ve svém vyjádření pouze popsaly průběh přijímání napadené právní úpravy.⁵ Ministerstvo průmyslu a obchodu označilo úpravu za vyváženou a vyhovující, což podpořilo sdělením Úřadu pro ochranu osobních údajů z doby přijímání předmětné úpravy.⁶ Vláda považovala českou právní úpravu za přísnou a v souladu s požadavky formulovanými SDEU.⁷ Nejvyšší státní zastupitelství zdůraznilo, že přístup k údajům je pro směr a průběh trestního řízení určující,⁸ vnímalo však nedostatečnost úpravy zákona o Policii ČR.⁹ Úřad pro ochranu osobních údajů se ve svém vyjádření ztotožnil s výtkami skupiny navrhovatelů vůči napadeným ustanovením.¹⁰ Ústavní soud poměrně netradičně nařídil ve věci veřejné ústní jednání, na kterém vyslechl zástupce odborné veřejnosti a praxe.¹¹ Za hlavní výstupy lze označit informace, že se úprava nevymyká evropskému standardu; že přístup k údajům by případně orgány získaly jinými právními prostředky; že jde spíše o „startovací“ či podpůrné důkazy v poměrně malém počtu trestních řízení; že v režimu § 88a trestního řádu k přístupu dochází výhradně skrze Útvar zvláštních činností; a že dosud nebylo v této souvislosti odhaleno žádné systémové selhání.¹²

Ústavní soud neshledal nedostatky v legislativním procesu přijímání napadené právní právy.¹³ V rámci meritorního přezkumu nejprve shrnul obecná východiska konfliktu právní úpravy s ústavně garantovaným

---

⁴ Ústavní soud se k problematice obsáhle vyjádřil v nálezu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10, a nálezu ze dne 20.12.2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11. Relevantní jsou též rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-293/12 a C-594/12 ze dne 8.4.2014, Digital Rights Ireland, a ve spojených věcech C-203/15 a C-698/15 ze dne 21.12.2016, Tele2 Sverige.

⁵ Bod 16 anotovaného nálezu.

⁶ Bod 20 anotovaného nálezu.

⁷ Bod 21 anotovaného nálezu.

⁸ Bod 28 anotovaného nálezu.

⁹ Bod 29 anotovaného nálezu.

¹⁰ Bod 30 anotovaného nálezu.

¹¹ Bod 33 anotovaného nálezu.

¹² Body 34–42 anotovaného nálezu.

¹³ Bod 43 anotovaného nálezu.

právem na ochranu soukromí.¹⁴ Zmínil též vázanost unijním právem a relevantní judikaturou SDEU, která byla následně shrnuta.¹⁵ Ústavněprávní přezkum pak rozdělil do dvou částí. V první části se zabýval obecnou přípustností plošného, neadresného a preventivního shromažďování a uchovávání dat v napadeném rozsahu.¹⁶ Ústavní soud v tomto směru konstatoval, že s ohledem na technologický vývoj a postup dopadu ICT na společnost nemůže nyní konstatovat explicitní nepřiměřenost *data retention*, pokud k ní nedospěl ani v podmínkách roku 2011.¹⁷ Nadto dovedl, že z hlediska transparentnosti postupu orgánů veřejné moci představuje právní úprava *data retention* „menší zlo“ než nabízející se alternativy, které by zaujaly její místo.¹⁸ V druhé části pak Ústavní soud posuzoval přiměřenost podmínek a záruk ochrany, jakož i vhodnost vymezení okruhu orgánů oprávněných k přístupu.¹⁹ Na podmínky uchovávání byl aplikován třístupňový test proporcionality, přičemž v prvním kroku Ústavní soud shledal, že silný veřejný zájem naplňuje požadavek legitimního cíle²⁰ a absence skutečného ekvivalentu prokazuje potřebnost úpravy.²¹ Ve vztahu k proporcionalitě v užším slova smyslu Ústavní soud konstatoval, že retenční doba 6 měsíců není nepřiměřená sledovanému cíli²² a že právní řád poskytuje dostatek záruk proti zneužití uchovávaných údajů.²³ Ohledně podmínek přístupu v trestním řízení Ústavní soud dovedl přijatelnost úpravy ve všech zkoumaných ohledech: co do rozsahu přípustného využití,²⁴ přísnosti podmínek přístupu²⁵ i procesních záruk na obranu dotčené

¹⁴ Body 46–52 anotovaného nálezu s odkazem na předchozí výklad v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/10, bodech 26–40.

¹⁵ Body 53–62 anotovaného nálezu.

¹⁶ Bod 64 anotovaného nálezu.

¹⁷ Bod 76 anotovaného nálezu s odkazem na nálezu sp. zn. Pl. ÚS 24/10.

¹⁸ Bod 78 anotovaného nálezu.

¹⁹ Bod 65 anotovaného nálezu.

²⁰ Body 83–85 anotovaného nálezu.

²¹ Bod 86 anotovaného nálezu.

²² Bod 92 anotovaného nálezu.

²³ Bod 97 anotovaného nálezu.

²⁴ Body 100–106 a 109 anotovaného nálezu.

²⁵ Body 107 a 109 anotovaného nálezu.

osoby.²⁶ Obdobné závěry učinil i ohledně dalších využití údajů na základě zákona o Policii ČR, které nebyly Ústavním soudem posuzovány v předchozích řízeních.²⁷ Přiměřenost přístupu dalších orgánů²⁸ Ústavní soud nezkoumal, jelikož nebyla napadena příslušná zvláštní právní úprava, obecně však konstatoval legitimitu daných cílů.²⁹ Na závěr soud konstatoval, že ani prováděcí vyhláška nevybočuje z mezí ústavnosti, jelikož oproti předchozí reaguje na požadavky formulované v nálezech Pl. ÚS 24/10 a Pl. ÚS 24/11.³⁰

Ústavní soud při svém posouzení přihlédl ke kontextu současného společenského i technologického vývoje i ke změně právní úpravy od posledního posouzení její ústavnosti. Shledal, že ji lze ve všech napadených směrech vyložit ústavně konformním způsobem, a proto návrh zamítl.³¹

Soudkyně Šimáčková zaujala ve věci odlišné stanovisko, ve kterém se postavila proti nosným závěrům pléna. Zdůraznila, že dané údaje umožňují sestavit podrobný osobní a komunikační profil jednotlivce³² a že je na místě brát v potaz související požadavky ochrany osobních údajů.³³ Domnívá se, že napadená právní úprava neposkytuje ucelený a koherentní systém záruk³⁴ i tím, že nestanovuje konkrétní ochranná technická opatření.³⁵ Nesouhlasí dále s tím, že neexistuje alternativa, přičemž odkazuje na režimy zkráceného uchovávání a kombinace s postupy *data freeze*, které jsou přítomné v Německu či na Slovensku.³⁶ Odmítá tedy, že by zrušení právní úpravy vedlo k chaosu či „legislativnímu stínu“, pokud by Ústavní soud svým nálezem podpořil naléhavou potřebu přijetí úpravy nové a stanovil dostatečně

---

²⁶ Body 108 a 109 anotovaného nálezu.

²⁷ Body 110–117 anotovaného nálezu.

²⁸ Bezpečnostní informační služby, Vojenského zpravodajství a České národní banky.

²⁹ Body 118 a 119 anotovaného nálezu.

³⁰ Bod 121 anotovaného nálezu.

³¹ Bod 129 anotovaného nálezu.

³² Bod 2 odlišného stanoviska.

³³ Body 5–7 odlišného stanoviska.

³⁴ Bod 3 odlišného stanoviska.

³⁵ Bod 8 odlišného stanoviska.

³⁶ Bod 11 odlišného stanoviska.

dlouhý odklad vykonatelnosti.³⁷ Na závěr pak varuje před *data retention* jako před rizikem pro demokracii jako takovou.³⁸

Autor: FK

CO DĚTI? MAJÍ SI KDE HRÁT? OPĚT PŘED SOUDEM

Soud: Vrchní soud v Praze
Věc: 5 Co 16/2018-341
Datum: 8. 4. 2019
Dostupnost: získáno na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žalobce je autorem písně „Až“ interpretované hudební skupinou Katapult. Strana zelených coby žalovaná se rozhodla užít část textu této písně, resp. její refrén v rozsahu „Co děti? Mají si kde hrát?“ v rámci volební kampaně v roce 2010, nicméně bez žalobcova svolení k užití díla.

Žalobce proto vyzval žalovanou k upuštění od jednání, ovšem bezvysledně. Rozhodl se proto žalovat Stranu zelených za neoprávněné užití ve smyslu § 12 odst. 1 a § 40 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, a za zásah do osobnostních práv ve smyslu § 11 daného zákona. Stejně tak žalobce namítal vzbuzování mylného dojmu, že je s žalovanou politickou stranou jakkoliv spojen. Městský soud v Praze v návaznosti na to (a po připomenutí již jednoho rozhodnutí v dané věci se stejným výsledkem)³⁹ rozhodl tak, že uložil žalované mimo jiné povinnost zaplatit žalobci 350.000,- Kč coby dvojnásobek obvyklé výše licenční odměny.⁴⁰ Žalovaná se proti rozhodnutí odvolala, a to zejména s argumentem špatného znaleckého posouzení v dané věci.

³⁷ Bod 14 odlišného stanoviska.

³⁸ Body 16 a 17 odlišného stanoviska.

³⁹ Konkrétně se jedná o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2014, č. j. 34 C 171/2010-129. Spor se poté přesunul k Vrchnímu soudu v Praze (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 10. 2015, č. j. 5 Co 2/2015-163) a skrze dovolání až k Nejvyššímu soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 8. 2016, č. j. 30 Cdo 733/2016-209), který dovolání odmítl.

⁴⁰ Stalo se tak rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2017, č. j. 34 C 171/2010-294.

Vrchní soud v Praze jako odvolací stupeň zejména připomněl své předcházející rozhodnutí v dané věci a zhodnotil kvalitativní zlepšení počínání soudu prvního stupně při zkoumání obvyklé výše licenční odměny.⁴¹ Soud se též vyjádřil k odborným kvalitám zvolených znalců a jejich odbornosti, jakož i objektivnosti s ohledem na blízký vztah směrem k žalobci, v čemž neshledal závady.⁴² V další části soud už jen podrobně rozebral výši nákladů řízení a náhrady za právní zastoupení v dané věci.⁴³

Vrchní soud proto ve výsledku potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a pouze upravil výši náhrady nákladů řízení.

Spor o skladbu „Až“ se vede již od roku 2010 a v nejbližší době nejspíš nelze očekávat jeho ukončení, zejména s ohledem na minulý vývoj. Vrchní soud tentokrát následoval argumentační linii předchozího stupně a potvrdil zásah do práv žalobce. Bohužel k povaze refrénu coby autorskoprávně relevantní části díla se soud vícero nevyjádřil, ačkoliv by mohlo být zajímavé sledovat argumentaci zejména v kontextu případu *Svěrák vs. Bauhaus*⁴⁴.

Autor: JZ

ZÁSAH DO SOUKROMÍ NA WEBU ČASOPISU

Soud: Městský soud v Praze
Věc: 58 Co 286/2017-465
Datum: 31. 1. 2019
Dostupnost: justice.cz

V původním sporu se žalobce domáhal u soudu žalobou na ochranu osobnosti zdržení se šíření informací o své osobě a rodině, stáhnutí těchto

---

⁴¹ Bod 9 anotovaného rozhodnutí.

⁴² Tamtéž.

⁴³ Bod 11 a násl. anotovaného rozhodnutí.

⁴⁴ Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2005, č.j. 23 C 22/2005-58; rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 9. 2006, č.j. 1 Co 64/2006-93; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007; opětovně potom rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2010, sp. zn. 23 C 61/2007; rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. 9. 2010, č.j. 1 Co 126/2010-326; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 60/2011.

informací z webových stránek žalované a uhrazení způsobené nemajetkové újmy v penězích.⁴⁵

Obvodní soud v Praze v prvním stupni rozhodl o stažení informací a zpráv z webu a také o nahrazení nemajetkové újmy, nicméně v nižší výši, než žalobce navrhoval.⁴⁶ Proti tomuto rozhodnutí se žalobce i žalovaná odvolali, nebyl však napaden výrok o stažení informací z webových stránek žalované, a proto ten jediný nabyl právní moci. Městský soud v Praze o odvolání obou stran rozhodl tak, že snížil žalovanou výši náhrady nemajetkové újmy přiznanou žalobci a potvrdil stažení a další nešíření informací o žalobci.⁴⁷ Proti tomuto rozhodnutí podaly obě strany dovolání k Nejvyššímu soudu. Ten dovolání žalované odmítl. Odmítl též část dovolání žalobce, nicméně v části snižující výši nemajetkové újmy rozhodnutí je zrušil a vrátil odvolacímu soudu zpět k projednání.⁴⁸ Odvolací soud měl tedy znovu rozhodnout o výši přiznané nemajetkové újmy.

Z tohoto důvodu se Městský soud zabýval otázkou, zda je náhrada nemajetkové újmy ve výši 375.000,- Kč pro dva dospělé žalobce a 75.000,- Kč pro dva nezletilé žalobce dostatečně přiměřená ve vztahu ke způsobené újmě.⁴⁹

Městský soud se zabýval téměř výhradně otázkou výše přiměřené náhrady nemajetkové újmy. Z toho důvodu citoval dvě předchozí rozhodnutí zejména Nejvyššího soudu ve věci výše náhrady nemajetkové újmy v difamačních případech, kde byly informace zveřejněny v online denících.⁵⁰ Městský soud zohlednil zejména proporcionalitu mezi čteností a počtem zhlédnutí jednotlivých článků, průměrnými počty návštěv webových stránek jednotlivých deníků a k tomu přiznaných výší nemajetkových náhrad ve zmíněných případech.⁵¹ Zabýval se mimo to také různými částkami

---

⁴⁵ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁶ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁷ Bod 11 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁸ Body 13 až 15 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁹ Bod 46 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁰ Srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2018, sp. zn. 30 Cdo 3062/2018, a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2018, č. j. 22 Co 91/2018-370.

⁵¹ Body 53 až 56 anotovaného rozhodnutí.

přiznanými dospělým žalobcům a dětem, kde u nezletilých žalobců uvedl, že právě pro jejich nezletilost je zde klíčový již pravomocný zdržovací nárok, kdežto relutární náhrada je teprve doplňkovým zadostiučiněním, proto částky mohou být nižší (v tomto případě dokonce několikrát).⁵²

Na základě uvedených předchozích případů a související argumentace nakonec soud konstatoval zmíněné částky plně dostatečnými.

Autorka: TN

ZVEŘEJNĚNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ ADVOKÁTA V DATABÁZI JUDIKATURY

Soud: Krajský soud v Brně
Věc: 31 A 68/2018-177
Datum: 7. 11. 2018
Dostupnost: nssoud.cz

Žalobce, advokát, se žalobou ze dne 24. 5. 2018⁵³ domáhal ochrany před nezákonným zásahem do svých práv ze strany Nejvyššího správního soudu. Nezákonný zásah spatřoval žalobce ve zveřejňování osobních údajů v dostupné databázi judikatury v rámci publikování soudních rozhodnutí uvádějících údaje o žalobci jakožto o zástupci jedné ze stran v konkrétní věci.

Soud posuzoval, zda výše nastíněné zveřejňování osobních údajů obsažených v rozhodnutích publikovaných postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,^{54, 55} zapovídá zákonná úprava (zejména v té době účinný zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů), potažmo zda je tímto postupem žalobci nepřiměřeně zasahováno do

---

⁵² Bod 54 anotovaného rozhodnutí.

⁵³ Žaloba byla podána den před účinností nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46 ES.

⁵⁴ V bodu 15 anotovaného rozhodnutí soud uvedl, že informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím mohou být poskytnuty jak na žádost, tak formou zveřejňování anonymizovaných znění rozhodnutí.

⁵⁵ Body 16, 39 a násl. anotovaného rozhodnutí.

jeho ústavně zaručených lidských práv (zejména práva na soukromý život).⁵⁶ Za žalobcovy osobní údaje přitom soud označil zejména jméno a příjmení, adresu jeho sídla, danou právní věc spolu s podrobnou skutkovou a právní kvalifikací věci soudem, argumentaci či uvedení kárné žaloby.⁵⁷

Soud poukázal na to, že je advokát veřejně činnou osobou, když vystupuje v rámci soudního řízení, přičemž veřejnost soudního řízení je stanovena Ústavou České republiky. Dále uvedl, že soukromí zástupců účastníků řízení je nutně a legitimně touto zásadou limitováno.⁵⁸ Soud pak označil advokátní činnost související s věcí projednávanou v konkrétním soudním řízení (byť tato činnost může představovat advokátovy osobní údaje) za veřejnou prezentaci advokáta, a to právě s ohledem na specifický charakter advokátní činnosti.⁵⁹ Vzhledem k výše uvedenému a k tomu, že advokát svou činností v rámci soudního řízení dobrovolně vystupuje ze svého soukromého prostoru, nepožívají dle soudu tyto projevy advokáta ochranu v rámci práva na soukromý život; to navíc označil soud za zákonem subjektivně předvídatelnou součástí výkonu podnikatelské činnosti advokáta.⁶⁰

Ve zveřejnění žalobcových osobních údajů v databázi judikatury tak soud nespatriil zásah do soukromého života žalobce.⁶¹ Soud pak neshledal zveřejnění údajů, které se týkaly výkonu advokacie navenek, ani v rozporu s právem na podnikání, ani se zákonem o ochranu osobních údajů⁶² a ani s jinými právními normami.⁶³ Žaloba byla proto zamítnuta.

Rozhodnutí je zajímavé zejména proto, že soud označil za osobní údaje širokou škálu informací o činnostech advokáta v rámci soudního řízení.

Autor: JS

---

⁵⁶ Bod 24 a násl. anotovaného rozhodnutí.

⁵⁷ Body 23, 36 až 38 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁸ Bod 44 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁹ Bod 46 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁰ Bod 48 anotovaného rozhodnutí.

⁶¹ Bod 51 anotovaného rozhodnutí.

⁶² Bod 43 anotovaného rozhodnutí; k tomu viz také § 5 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů.

⁶³ Bod 56 anotovaného rozhodnutí.

PODOBIZNA POLICISTY U VÝPOVĚDI A OSOBNÍ ÚDAJ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-345/17 (Buivids)

Datum: 14. 2. 2019

Dostupnost: curia.europa.eu

Lotyšský občan, pan Buivids, natočil při přestupkovém řízení, kde podával výpověď, videozáznam, který zachycoval příslušníky policie. Tento videozáznam zveřejnil na platformě *Youtube*. Lotyšský úřad pro ochranu osobních údajů posoudil toto počínání jako rozporné s příslušnou právní úpravou zejména z toho důvodu, že pan Buivids subjektům údajů (policistům) neposkytl informace ohledně účelu zpracování osobních údajů a příslušný úřad pro ochranu osobních údajů neinformoval o účelu pořízení předmětného videozáznamu a jeho zveřejnění na internetových stránkách. Úřad mu tak nařídil, aby příslušný videozáznam odstranil.

Případ posuzoval lotyšský Nejvyšší soud, který měl pochybnosti o tom, jestli spadá natočení policistů při výkonu funkce a zveřejnění videozáznamu do působnosti směrnice o ochraně osobních údajů, která byla implementována do lotyšského zákona o ochraně osobních údajů a zdůraznil, že záznam byl pořízen při výkonu veřejné funkce.

Z toho důvodu položil Nejvyšší soud SDEU otázku, jestli spadá dané jednání do působnosti směrnice o ochraně osobních údajů a jestli je nutno tuto směrnici vykládat v tom smyslu, že zmíněné jednání lze považovat za zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky.⁶⁴

Po jednoznačném vymezení rozsahu působnosti směrnice o ochraně osobních údajů SDEU nejprve konstatoval, že zveřejnění daného videozáznamu představuje zcela nebo částečně automatizované zpracování těchto údajů.⁶⁵ V daném případě nejsou naplněny podmínky pro to, aby nedošlo k aplikaci právní úpravy obsažené ve směrnici (takovým důvodem je například veřejná bezpečnost, obrana státu či činnost státu v oblasti trestního

⁶⁴ Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁵ Bod 35 anotovaného rozhodnutí.

práva).⁶⁶ Soud tak konstatoval, že výše popsaná činnost spadá do působnosti směrnice a jedná se o zpracovávání osobních údajů. Soud se dále zabýval argumentací, jestli v takovém případě dochází ke zpracovávání osobních údajů pro účely žurnalistiky. To, že pan Buivids není novinář, ještě samo o sobě nemůže znamenat, že by videozáznam nemohl být považován za pořízený výlučně pro účely žurnalistiky. Na druhou stranu ale ani nelze dovodit, že dané zveřejnění pod tento pojem spadá, jelikož z předchozího řízení nebyl znám účel pořízení takové nahrávky.

Soud na základě dané úvahy tedy uzavřel, že o zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky se tak bude jednat, pokud se ukáže, že účelem pořízení daného záznamu bylo jen zveřejnění a pořízení za účelem zpřístupnění informací, názorů nebo myšlenek veřejnosti, což musí být v rámci daného případu dále ověřeno.⁶⁷

Toto rozhodnutí je zajímavé především tím, že přináší poměrně širokou možnost výkladu toho, co se rozumí pod zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky a na to navazující chápání svobody projevu. Nadto je zdůrazněna významná role národních soudů a zákonodárců v tom, kde bude specificky určena konkrétní hranice.

Autor: PL

PRÁVO AKCIONÁŘE NA VYSVĚTLENÍ VS. OCHRANA OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Soud: Krajský soud v Brně

Věc: 50 Cm 163/2018-68

Datum: 4. 2. 2019

Dostupnost: justice.cz

V rámci žaloby se spolek, který je akcionářem žalované akciové společnosti, domáhal vydání rozhodnutí o její povinnosti poskytnout mu informace na základě akcionářova práva na vysvětlení. Šlo o informace o za-

---

⁶⁶ Bod 42 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁷ Bod 69 anotovaného rozhodnutí.

městnáváných osobách blízkých členům představenstva, jejich odměnám a právním titulům k nim za rok 2017.⁶⁸

Předsednictvo společnosti poskytnutí informací v řádném termínu v celém rozsahu odmítlo s odkazem na ustanovení zákoníku práce a obecného nařízení o ochraně osobních údajů.⁶⁹ Spolek se následně nezúčastnil valné hromady a podal předmětnou žalobu ke Krajskému soudu v Brně.

Soud rozhodoval předně na základě ustanovení §§ 357 a 360 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích vztahujících se k právu akcionáře na vysvětlení a podmínkám pro zahájení řízení před soudem v případě odmítnutí představenstvem.

Soud spor vyřešil argumentací, že akcionář, který se valné hromady neúčastní, v souladu s § 357 ZOK vysvětlení obdržet nemůže.⁷⁰ Za těchto podmínek pak akcionář nemůže v souladu s § 360 odst. 2 ZOK žádat dozorčí radu o určení, že podmínky pro odmítnutí poskytnutí vysvětlení nenastaly, což je předpokladem práva akcionáře obrátit se na soud dle § 360 odst. 3 ZOK.⁷¹ V dovětku svého posouzení pak soud vyjádřil souhlasný názor s odmítnutím představenstva, tedy že informace o zaměstnaných osobách blízkých členů představenstva a jejich odměnách nemohou být poskytnuty s odkazem na účinnou právní úpravu ochrany osobních údajů.⁷²

Soud na základě výše uvedených zjištění žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Autor: FK

---

⁶⁸ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁹ Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁰ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

⁷¹ Bod 16 anotovaného rozhodnutí.

⁷² Bod 17 anotovaného rozhodnutí.

DATA DOPRAVNÍHO PODNIKU HL. M. PRAHY

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 7 As 22/2018-56

Datum: 11. 4. 2019

Dostupnost: nssoud.cz

Žalobce, datový novinář Jan Cibulka, požadoval po Dopravním podniku hl. m. Prahy poskytnutí vzdáleného přístupu k datasetu jízdních řádů aktualizovaného v reálném čase a k aktuálním strojově čitelným informacím o poloze tramvají a autobusů (systémy DORIS a AUDIS) a to včetně dokumentace těchto rozhraní (metadat).⁷³ Žádost byla Dopravním podnikem odmítnuta z důvodu přítomnosti osobních údajů řidičů dopravních prostředků a toho, že se jedná o informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Žalobce se v návaznosti na to obrátil na Městský soud v Praze, který však argumenty Dopravního podniku odmítl a rozhodnutí Dopravního podniku o neposkytnutí informací zrušil. Zejména uvedl, že není pochyb o tom, že stěžovatel má dané informace k dispozici, a že není možné zdůvodňovat odmítnutí žádosti tím, že by úprava systémů znamenala pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěž. Stejně tak uvedl, že v daném případě nemůže jít o zpracování osobních údajů, a odmítl rovněž argument, že informace je součástí autorského díla.⁷⁴ Dopravní podnik na uvedený rozsudek zareagoval podáním kasační stížnosti, v níž popsal celou řadu technických problémů, proč nemůže informace poskytovat.⁷⁵ Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel technické problémy může snadno překonat, a že skutečný důvod pro neposkytnutí je nevýhodná smlouva s externím dodavatelem systému.⁷⁶

---

⁷³ Odst. 1 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁴ Odst. 5 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁵ Odst. 6–15 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁶ Odst. 16 anotovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda byl rozsudek Městského soudu dostatečně odůvodněn, tedy zda je s odkazem na § 64 soudního řádu správního a § 157 odst. 2 občanského soudního řádu přezkoumatelný.⁷⁷ Díky tomu se nedostal k věcnému přezkumu rozhodnutí.

NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí Městského soudu dostatečně odůvodněné není. NSS nekriticky vycházel z informací poskytnutých Dopravním podnikem, aniž by sám přihlédl k argumentaci žalobce. Upozornil tak Městský soud na řadu bodů, které dle něj byly nedostatečně argumentované. Předně NSS uvedl, že není jasné, zda požadované informace vůbec spadají do působnosti zákona, protože může jít o nově vytvářené informace.⁷⁸ Dalším argumentem NSS bylo, že žádost o „vzdálený přístup“ by mohla být vnímána jako žádost o „vstup do počítačového programu“⁷⁹. NSS rovněž plně přijal argument Dopravního podniku, že dokumentace je autorskoprávně chráněnou součástí počítačového programu.⁸⁰ Závěrem NSS uvedl, že Městský soud nedostatečně zkoumal rozsah nezbytných úprav, které by stěžovatel musel před poskytnutím informací učinit.⁸¹

Na základě uvedených argumentů NSS napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Městskému soudu k projednání.

Autor: JM

---

⁷⁷ Odst. 20 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁸ Odst. 23 a 28 anotovaného rozhodnutí; zde je třeba poznamenat, že uvedený argument NSS ukazuje značné nepochopení toho, jak funguje poskytování informací měnících se v reálném čase, což je způsob, který jak evropská směrnice, tak český zákon předvídá, a který předpokládá, že budou poskytovány informace v době žádosti fakticky neexistující.

⁷⁹ Odst. 27 anotovaného rozhodnutí; na tomto místě je třeba připomenout, že chráněným vyjádřením počítačového programu je jeho zdrojový a strojový kód a nikoli API, které nijak autorskoprávně chráněné není (viz analogicky rozhodnutí SDEU ve věci C-393/09 ze dne 22. 12. 2010, BSA, a C-406/10 ze dne 2. 5. 2012, SAS Institute).

⁸⁰ Odst. 22 anotovaného rozhodnutí; přes to, že je uvedený argument značně nepřesvědčivý, protože metadata popisující určitý datový formát nejsou autorským dílem a nemohou proto požívat autorskoprávní ochrany, je třeba poznamenat, že i pokud by uvedená dokumentace byla autorskoprávně chráněná, měl NSS připomenout nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV.ÚS 3208/16.

⁸¹ Odst. 29–30 anotovaného rozhodnutí.

ROZHODČÍ SOUD HK A AK JAKO POVINNÝ SUBJEKT DLE ZÁKONA Č. 106/1999 SB., O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM

Soud: Nejvyšší správní soud
Věc: 6 As 282/2018-46
Datum: 20. 2. 2019
Dostupnost: nssoud.cz

Stěžovatel, společnost JERICHO, spol. s r.o., požadoval od žalovaného Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky informace týkající se činnosti této instituce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný odmítl informace poskytnout s odkazem na skutečnost, že dle jeho názoru není povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb.⁸² Stěžovatel se bránil správní žalobou u Městského soudu v Praze, který se však ztotožnil s názorem žalovaného a žalobu odmítl.⁸³ Stěžovatel následně podal proti rozhodnutí Městského soudu kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se tak zabýval otázkou, zda je žalovaný povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

NSS ve své argumentaci aplikoval test veřejné instituce, jak ho dříve představil Ústavní soud⁸⁴. V případě prvního kritéria, kterým je způsob vzniku povinného subjektu, NSS konstatoval veřejnoprávní charakter žalovaného, jehož právní předchůdce vznikl na základě výnosu ministra zahraničního obchodu č. 128/1949. Veřejný charakter vzniku byl pak potvrzen novelizovanou verzí zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky.⁸⁵ Tím je naplněn i druhý znak, tedy hledisko zřizovatele žalovaného, kterým je Česká republika. Ve třetím kroku NSS posoudil charakter účelu činnosti žalovaného. Zá-

---

⁸² Odst. 1 anotovaného rozhodnutí.

⁸³ Odst. 3–5 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁴ Srov. nález Ústavního soudu ve věci Letiště Praha ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06.

⁸⁵ Body 28–30 anotovaného rozhodnutí.

věrem zajímavě vedené argumentace bylo konstatování, že účelem vzniku je zájem zákonodárce na existenci stálého rozhodčího soudu a nikoli pouze řešení sporů mezi stranami na základě jejich smluvní volnosti.⁸⁶ U čtvrtého znaku, tj. otázky utváření orgánů žalovaného NSS seznal, že i zde je přítomný veřejný prvek vzhledem k účasti orgánů Hospodářské komory ČR a Agrární komory ČR, které jsou obě zřízeny zákonem.⁸⁷ Konečně posledním znakem je otázka přítomnosti veřejnoprávního dohledu nad žalovaným. NSS v tomto bodě souhlasil se závěrem Městského soudu, že zde není veřejnoprávní dohled přítomný vzhledem k požadavku na institucionální nezávislost žalovaného; to však dle NSS nevyklučuje, aby byl žalovaný veřejnou institucí.⁸⁸

NSS s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu připomněl, že při hodnocení, zda jde o veřejnou instituci, je třeba vyjít z převahy výše uvedených znaků a uzavřel, že žalovaný je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Autor: JM

(DALŠÍ) ROZHODNUTÍ K OKRUHU POVINNÝCH SUBJEKTŮ PODLE ZÁKONA Č. 106/1999 SB., O SVOBODNÉM PŘÍSTUPU K INFORMACÍM

Soud: Ústavní soud
Věc: II. ÚS 618/18
Datum: 2. 4. 2019
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Stěžovatel, sdružení Oživení, o. s., zaslal společnosti OTE, a. s. dne 22. 9. 2016 žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel však vyřízení žádosti zamítl.⁸⁹

---

⁸⁶ Body 32–35 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁷ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁸ Bod 37 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁹ Bod 3 anotovaného nálezu.

V reakci na to stěžovatel podal žalobu k Městskému soudu v Praze.⁹⁰ Soud však žalobu odmítl s odkazem na argumentaci v nálezu ve věci ČEZ⁹¹.⁹² Stěžovatel proto podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem⁹³ též zamítl.⁹⁴ Stěžovatel se nakonec obrátil na Ústavní soud, přičemž namítal zejména porušení práva na přístup k informacím podle Listiny základních práv a svobod.⁹⁵

Podstata sporu před Ústavním soudem spočívala v identifikaci, zdali může být společnost OTE, a. s., jakožto vedlejší účastník v tomto sporu, povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím.⁹⁶ Konkrétně, zdali jakožto osoba soukromého práva může spadat pod pojem veřejné instituce, která je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.⁹⁷ Těžiště argumentace stěžovatele spočívalo v rozporu mezi výklady tohoto pojmu v nálezu ve věci ČEZ a nálezu ve věci Letiště Praha⁹⁸. Ústavní soud souhlasil se stěžovatelem v tom, že předchozí judikatura je rozporuplná, a dospěl k názoru odchylicímu se od názoru obsaženém v nálezu ve věci ČEZ. Ústavní soud se přiklonil k možnému podřazení obchodní společnosti pod pojem veřejné instituce,⁹⁹ pokud je jejím stoprocentním vlastníkem stát, případně veřejnoprávní korporace.¹⁰⁰ Ústavní soud rovněž zdůraznil nutnost vykládat zákon o svobodném přístupu k informacím podle svého smyslu, kterým je v maximální možné míře umožnit veřejnosti přístup k informacím.¹⁰¹

---

⁹⁰ Bod 4 anotovaného nálezu.

⁹¹ Nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16.

⁹² Srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 A 2015/216-48.

⁹³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č. j. 7 As 311/2017-39

⁹⁴ Bod 5 anotovaného nálezu.

⁹⁵ Bod 6 anotovaného nálezu.

⁹⁶ Bod 2 anotovaného nálezu.

⁹⁷ Bod 14 a násl. anotovaného nálezu.

⁹⁸ Nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 260/06.

⁹⁹ Body 8–9 anotovaného nálezu.

¹⁰⁰ Bod 16 anotovaného nálezu.

¹⁰¹ Bod 24 anotovaného nálezu.

Ústavní soud proto ve výsledku shledal porušení práv garantovaných Listinou a zrušil předchozí soudní rozhodnutí ve věci.¹⁰²

Celá část vlastního hodnocení Ústavního osudu je zajímavá jak z hlediska výkladu předchozích nálezů, tak i pro budoucí aplikaci § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.¹⁰³

Autorka: VŽ

REGISTR SMLUV

Soud: Ústavní soud
Věc: Pl. ÚS 32/17
Datum: 22. 1. 2019
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Ústavní soud posuzoval návrh 30 senátorů na zrušení zákona o registru smluv. Pro účinnost takových smluv je dle § 5 a násl. zákona stanoven požadavek nutného uveřejnění v registru smluv (čímž se rozumí vložení elektronického obrazu textového obsahu smlouvy v otevřeném a strojově čitelném formátu a rovněž příslušných metadat).

Senátoři v ústavní stížnosti požadovali zrušení celého zákona, alternativně pak požadovali alespoň omezení dopadu. Argumentaci opřeli zejména o to, že došlo k zásahu do principu autonomie vůle a principu rovnosti zakotveného v Listině základních práv a svobod. Zdůrazněn byl rovněž zásah do svobody podnikání; veřejnoprávní subjekty jsou tímto zákonem totiž nuceny zveřejňovat údaje, které by jinak mohly představovat konkurenční výhodu a z hlediska realizace práva na podnikání je jejich důvěrnost nezbytná.

Ústavní soud tak zkoumal cíl dané úpravy a konstatoval, že účelem zákona je zajištění transparentnosti prostřednictvím uveřejnění smluv, které se týkají nakládání s veřejnými financemi.¹⁰⁴ Soud provedl v souvislosti s potenciálním porušením práva na podnikání test racionality a konsta-

¹⁰² Bod 25 anotovaného nálezu.

¹⁰³ Bod 14 a násl. anotovaného nálezu, zejm. body 19 a 20.

¹⁰⁴ Bod 79 anotovaného rozhodnutí.

toval, že v obecném měřítku k porušení základních práv nedošlo.¹⁰⁵ Stejně tak soud zdůraznil, že uveřejnění smluv prostřednictvím registru nepředstavuje konkurenční výhodu jako takovou, protože zákon umožňuje omezit informace, které jsou v registru uveřejňovány.¹⁰⁶ Výjimky jsou stanoveny například pro obchodní tajemství, smlouvy související s finančními trhy či doplňkovou činností veřejných vzdělávacích institucí, což umožňuje reflektovat specifické situace.¹⁰⁷ Soud rovněž zdůraznil, že subjekty nakládají s veřejnými prostředky, „což legitimně odůvodňuje potřebu dbát na jejich hospodárné využívání.“¹⁰⁸ Pokud je pak subjekt napojen na veřejné finance, nelze akceptovat, že by byl ve srovnatelném postavení, v jakém by byly mezi sebou ryze soukromoprávní subjekty.¹⁰⁹

Ústavní soud tak stížnost zamítl a zdůraznil, že se jednalo o zkoumání abstraktní (ve smyslu účelu a dopadu právní úpravy jako celku), nikoli posuzování individuální situace.

Nález tak potvrdil názor, že veřejný sektor je v porovnání se soukromým sektorem v méně výhodném postavení, co se svobody podnikání, dané však opřel o argument nakládání s veřejnými financemi. Problém do budoucna nicméně shledáváme v interpretaci některých výjimek, které jsou sami o sobě poměrně vágně vymezeny.

Autor: PL

---

¹⁰⁵ Bod 78 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁶ Bod 76 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁷ § 3 odst. 2 zákona o registru smluv.

¹⁰⁸ Bod 78 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁹ Bod 87 anotovaného rozhodnutí.

BALENÍ SCHWARZWÄLDER SCHINKEN V OBLASTI PRODUKCE

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-367/17 (S)

Datum: 19. 12. 2018

Dostupnost: curia.europa.eu

Spolek S požádal německý patentový a známkový úřad (DPMA) o změny specifikace chráněného zeměpisného označení „*Schwarzwälder Schinken*“, a to v rozsahu týkajícího se údajů o krájení a balení. Proti této žádosti však podala námitky společnost EC, jež jako distributor masných výrobků provádí krájení a balení výrobku s daným chráněným zeměpisným označením mimo oblast produkce.

DPMA žádost o změnu specifikace zamítl, načež spolek S podal proti tomuto rozhodnutí stížnost s návrhem na změnu rozhodnutí. Spolkový patentový soud rozhodnutí DPMA zrušil a rozhodl, že žádost o změnu specifikace byla v souladu s požadavky nařízení č. 510/2006. EC proto podala kasační opravný prostředek. V mezičase však bylo dosavadní nařízení č. 510/2006 nahrazeno nařízením č. 1151/2012. Spolkový soudní dvůr rozhodnutí zrušil a vrátil ho zpět, na což Spolkový patentový soud reagoval položením předběžných otázek.

Soudní dvůr byl tázán, zda má být rozhodnutí o žádosti o změnu specifikace chráněného zeměpisného označení přijato na základě nařízení č. 510/2006 platného k datu podání žádosti, nebo na základě nařízení č. 1151/2012 platného k datu přijetí rozhodnutí. Další otázky směřovaly na odůvodněnost požadavku balení „*Schwarzwälder Schinken*“ v oblasti produkce, pokud je účelem takového požadavku vyloučit riziko nežádoucích účinků na jakost výrobku, které hrozí v případě balení mimo oblast produkce.

Soudní dvůr k první otázce uvedl, že předmětná ustanovení obou nařízeních jsou v podstatě totožná, a proto není potřeba na první otázku odpoví-

dat.¹¹⁰ K dalším otázkám uvedl, že se v rámci společné zemědělské politiky projevuje tendence stavět do popředí jakost produktů s cílem podpořit dobrou pověst takovýchto produktů a též uspokojit očekávání spotřebitelů.¹¹¹ Podmínka krájení a balení v oblasti produkce má umožnit uživatelům konkrétního chráněného zeměpisného označení zachování dohledu nad prezentací produktu na trhu.¹¹² Soudní dvůr zdůraznil, že projednávaný požadavek je relevantní pouze v případě, že balení mimo zeměpisnou oblast produkce uvedeného produktu vyvolává zvýšená rizika pro jakost tohoto produktu, nikoli jsou-li totožným rizikům vystaveny jiné podobné produkty.¹¹³

Soudní dvůr konstatoval, že požadavek týkající se balení produktu v zeměpisné oblasti jeho produkce je odůvodněný, pokud je nezbytným a přiměřeným nástrojem pro zachování jakosti produktu, zaručení jeho původu a zajištění kontroly specifikace chráněného zeměpisného označení.¹¹⁴ Vnitrostátní soud je pak podle Soudního dvora povinen posoudit, zda je tento požadavek v konkrétní věci „*Schwarzwälder Schinken*“ řádně odůvodněn jedním z výše uvedených cílů.¹¹⁵

Autorka: IK

---

¹¹⁰ Bod 19 anotovaného rozhodnutí.

¹¹¹ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

¹¹² Bod 25 anotovaného rozhodnutí.

¹¹³ Bod 28 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁴ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁵ Tamtéž.

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA PŘI POUHÉM UMÍSTĚNÍ TELEVIZORU A RÁDIA V RESTAURACI

Soud: Ústavní soud
Věc: III. ÚS 3102/16
Datum: 21. 5. 2019
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Stěžovatel provozuje restauraci, ve které byla na konci roku 2013 provedena kontrola kolektivním správcem INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z. s. Touto kontrolou bylo zjištěno, že se v restauraci nachází televizor a rádio, kterými mělo být zákazníkům zpřístupňováno televizní a rozhlasové vysílání, aniž by přitom stěžovatel uzavřel příslušnou smlouvu s kolektivním správcem.

INTERGRAM proto podal proti stěžovateli žalobu na vydání bezdůvodného obohacení v hodnotě bezmála 10.000,- Kč s úrokem z prodlení. V návaznosti na to a po pofidérním dokazování Krajský soud v Praze rozhodl ve prospěch kolektivního správce.¹¹⁶ Stěžovatel se proto obrátil na Ústavní soud pro nerespektování judikatury Ústavního soudu ve věci prokazování porušení autorského práva a sdělování veřejnosti, judikatury Nejvyššího soudu ohledně autorských odměn, jakož i porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod daným krajským soudem.

Po kladném posouzení splnění procesních předpokladů řízení Ústavní soud odkázal na svou předchozí judikaturu a vymezení obecných náležitostí kontroly kolektivním správcem, který tak podle Ústavního soudu musí provést tzv. třístupňový test (sic!),¹¹⁷ tj. zkoumat (i) existenci sdělování veřejnosti, (ii) skutečný výkon kolektivní správy a (iii) existenci smlouvy

---

¹¹⁶ Stalo se tak rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. 139 EC 53/2014-180.

¹¹⁷ Bod 17 anotovaného rozhodnutí.

provozovatele s daným kolektivním správcem.¹¹⁸ Ústavní soud též podal základní výklad pojmu „výkonný umělec“ ve smyslu § 67 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, pro potřeby daného případu.¹¹⁹ V neposlední řadě Ústavní soud apeloval na Krajský soud v Praze v otázce nutnosti prokazování zásahu do autorských práv kolektivním správcem zastupovaných osob.¹²⁰

Ústavní soud proto (bez nařízení ústního jednání) uzavřel, že závěry krajského soudu byly nedostatečné pro nemožnost jednoznačného závěru sdělování veřejnosti a výkonu kolektivní správy na základě provedených důkazů, čímž bylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces. Rozhodnutí krajského soudu bylo proto zrušeno.

Ústavní soud tímto rozhodnutím napomáhá budovat na jedné straně doktrínu sdělování veřejnosti a jeho presumpce, na straně druhé vyjasňuje pozici kolektivního správce. Ze závěru soudu plyne, že z pouhé existence provozuschopného televizoru a rádia v restauraci ještě nelze bez dalšího dovozovat nutnost uzavření smlouvy s kolektivním správcem, resp. nelze dovozovat, že dochází k bezdůvodnému obohacení.

Autor: JZ

SKLADOVÁNÍ ZBOŽÍ JAKO ROZŠIŘOVÁNÍ DÍLA

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-572/17 (Syed)

Datum: 19. 12. 2018

Dostupnost: curia.europa.eu

Pan Syed prodával ve svém obchodě výrobky s chráněnými motivy, přičemž zboží skladoval nedaleko. Při prodeji mělo být zasahováno do výlučných práv plynoucích z autorskoprávní ochrany a ochranných známek k motivům. Státní zástupce proto zahájil trestní stíhání pro porušování au-

---

¹¹⁸ Body 10 a násl. anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁹ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁰ Bod 16 anotovaného rozhodnutí.

torského práva a práv k ochranným známkám protiprávním zpřístupňováním motivů veřejnosti.

Soud prvního stupně odsoudil pana Syeda za porušení práv k ochranným známkám v souvislosti s veškerým odhaleným zbožím a za zásah do autorského práva v souvislosti se zbožím opatřeným chráněným motivem, které se nacházelo v obchodě, jakož i se zbožím, které se nacházelo ve skladech a bylo totožné s prodávaným zbožím. Odvolací soud zmírnil trest a uvedl, že dané porušení práv nelze vztahovat ke skladovanému zboží. Nejvyšší soud pro nejasný výklad čl. 4 směrnice 2001/29 vznesl předběžnou otázku.

Soudní dvůr byl tázán, zda může docházet k porušení výlučného práva autora na rozšiřování díla (čl. 4 směrnice) i ve vztahu ke zboží s těmiž motivy, jež je skladováno ve skladech stejnou osobou, která nabízí zboží k prodeji. Druhá otázka se týkala relevance polohy skladu.

Soudní dvůr apeloval na mezinárodně konformní výklad.¹²¹ Zdůraznil, že k porušení výlučného práva na rozšiřování může dojít i jen nabídkou k uzavření kupní smlouvy;¹²² uskutečnění prodeje tak není nezbytným prvkem, ačkoliv musí být prokázáno, že zboží je určeno k rozšiřování.¹²³ Soudní dvůr pak klasifikoval skladování zboží s chráněnými motivy jako úkon předcházející uskutečnění prodeje, jenž může představovat porušení výlučného práva na rozšiřování.¹²⁴ Příslušný soud přitom musí posoudit, zda bylo veškeré zboží, které je totožné se zbožím prodávaným v obchodě, nebo pouze část zboží, určeno k uvádění na trh v této prodejně.¹²⁵

Soudní dvůr konstatoval, že skladování zboží (které je opatřeno motivem chráněným autorským právem na území členského státu) obchodníkem může představovat porušení výlučného práva na rozšiřování, pokud daný obchodník nabízí bez svolení nositele autorského práva v obchodě k prodeji zboží, které je totožné se zbožím, jež skladuje; a to za pod-

---

¹²¹ Body 19 a 20 anotovaného rozhodnutí.

¹²² Body 24 až 26 anotovaného rozhodnutí.

¹²³ Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁴ Bod 31 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁵ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

mínky, že skladované zboží je určeno k prodeji na území členského státu, kde je motiv chráněn. Vzdálenost mezi místem skladování a místem prodeje nemůže být navíc rozhodujícím prvkem pro určení, zda je skladované zboží určeno k prodeji.

Rozhodnutí rozšiřuje výkladovou doktrínu ke směrnici 2001/29 a je další vlašťovkou svědčící o extenzivním výkladu jednotlivých práv.

Autor: JZ

MŮŽE DVOJROZMĚRNÝ VÝROBEK OBSAHOVAT OZNAČENÍ TVOŘENÉ VÝLUČNĚ TVAREM?

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-21/18 (Textilis)

Datum: 14. 3. 2019

Dostupnost: curia.europa.eu

Švédská společnost Svenskt Tenn obchodovala s textiliemi obsahujícími motiv MANHATTAN chráněný ochrannou známkou EU.¹²⁶ Britská společnost Textilis začala v roce 2013 používat vzor podobný tomuto motivu, v čemž švédská společnost spatřovala zásah do práv k ochranné známce a dožadovala se zákazu užívání ochranné známky.

Švédský soud prvního stupně rozhodoval o žalobě společnosti Svenskt Tenn pro porušení práv k ochranné známce MANHATTAN. Navíc paralelně posuzoval i žalobu společnosti Textilis, aby byla ochranná známka MANHATTAN prohlášena za neplatnou pro absenci rozlišovací způsobilosti a tvoření pouhým tvarem (absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti). Soud žalobu britské společnosti zamítl a švédské společnosti přitakal rozhodnutím o zásahu do práv z ochranné známky. Odvolací soud se pak zamýšlel nad aplikací důvodu, kdy je označení tvořeno pouhým tvarem, v případě dvojrozměrného výrobku; pro nejasnosti však vznesl předběžné otázky.

První otázka se týkala intertemporálních ustanovení nařízení 2015/2424, které pozměňovalo nařízení č. 207/2009 o ochranné známce

---

¹²⁶ Pro vyobrazení motivu srov. bod 12 anotovaného rozhodnutí.

Společenství, a to v situaci, kdy byla žaloba podána před platností takového nařízení a ohledně dříve zapsané ochranné známky. Další dvě otázky cílily na aplikaci absolutního důvodu zápisné nezpůsobilosti, kdy je označení tvořeno výlučně tvarem, na dvojrozměrné výrobky a kritéria pro posuzování aplikace daného důvodu.

Soudní dvůr k první otázce uvedl s odkazem na předchozí judikaturu, že je třeba posuzovat smysl nařízení a jeho vztah k dané situaci.¹²⁷ Na adresu druhé otázky poznamenal, že definice „tvaru“ neexistuje.¹²⁸ S odkazem na judikaturu uvedl, že ač v dané věci označení vykazuje tvary, které jsou tvořeny vnějšími obrysy vyobrazení, označení spočívající v dvojrozměrných dekorativních vzorech nesplývá s tvarem výrobku, je-li umístěno na takových výrobcích, jako je textil či tkanina.¹²⁹

Soudní dvůr rozhodl, že pozměněné nařízení č. 207/2009 se nepoužije na ochranné známky zapsané před vstupem pozměňovacího nařízení v platnost. K aplikaci důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti pak uvedl, že označení spočívající ve dvojrozměrných vzorech umístěných na výrobcích, jako je textil či tkanina, není „tvořeno výlučně tvarem“ ve smyslu čl. 7 nařízení.

Rozhodnutí je zajímavé jednak s ohledem na řešení intertemporálních otázek dříve platného nařízení, kterážto otázka může být obdobně zajímavá i s nařízením č. 2017/1001, jednak s ohledem na ujasnění doktrinní přehledně aplikace daného důvodu na dvojrozměrný výrobek.

Autor: JZ

---

¹²⁷ Body 29 a násled. anotovaného rozhodnutí.

¹²⁸ Bod 35 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁹ Body 37 až 42 anotovaného rozhodnutí.

DILIA PROTI ULOZ.TO

Soud: Městský soud v Praze
Věc: 34 C 5/2017-360
Datum: 22. 2. 2019
Dostupnost: získáno na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žalovaná společnost Uloz.to cloud a.s. provozuje nejnavštěvovanější českou datovou úschovnu *Uloz.to*, na které byla sdílena mj. autorská díla *Obušku, z pytle ven!*, *Ostře sledované vlaky*, *S čerty nejsou žerty*, *Vesničko má středisková*, *Pelíšky* a *Kobry a užovky*. Žalobce, spolek DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z.s., coby kolektivní správce majetkových práv autorských k daným dílům (v rozsahu práva na sdělování veřejnosti) na žalovanou apeloval, aby se jednání zdržela. Po neúspěšné snaze se pak obrátil na soud s nárokem vyplývajícím z práva duševního vlastnictví, jelikož žalovaná dle jeho slov poskytovala protiprávní službu, která slouží ke sdílení zákonem chráněných děl.

Soud po rekapitulaci žalobcových tvrzení o fungování úložiště uvedl, že žalovaná nenese odpovědnost za obsah souborů ukládaných na úložiště,¹³⁰ a že principy, na základě kterých je služba úložiště poskytována, nepovažuje za protiprávní.¹³¹ Zdůraznil navíc, že žalovaná činí určité kroky směřující mj. k ochraně autorských práv ve smyslu § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, a celkově je počínání v souladu s principem odpovědnosti poskytovatele takové služby. S odkazem na důvodovou zprávu k tomuto zákonu pak ale shledal ochranu autorských práv ze strany žalované za nedostatečnou, zejména v situaci, kdy předmětem řízení je jen šestice filmů, nikoliv obecný apel na celkovou filtraci úložiště, kterážto by byla nepřiměřená.¹³² Soud se navíc v krátkosti vyjádřil též

---

¹³⁰ Bod 25 anotovaného rozhodnutí.

¹³¹ Bod 26 anotovaného rozhodnutí.

¹³² Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

k širšímu kontextu provozování úložiště a případnému střetu se svobodným přístupem k informacím.¹³³

Soud nakonec zamítl návrh žalobce na odstranění či znepřístupnění veřejnosti digitálních souborů obsahujících uvedená audiovizuální díla a zdržení se do budoucna jejich zpřístupňování veřejnosti. Dalším výrokem však rozhodl, že žalovaná je povinna zdržet se umožnění veřejného zpřístupňování digitálních souborů specifikovaných přípon obsahující uvedená audiovizuální díla, pokud můžou členové veřejnosti tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávací poskytnutém k tomu veřejnosti žalovaným.

Jedná se o první rozhodnutí ve věci nelegálního sdělování audiovizuálních děl veřejnosti pomocí úložiště *Uloz.to*, které vedlo k částečnému znepřístupnění problematických děl. Soudní rozhodnutí navíc přehledně popisuje odpovědnost ISP v tomto kontextu a nebojí se kriticky zamýšlet nad širšími souvislostmi.

Autor: JZ

NEOPRÁVNĚNÉ ZPŘÍSTUPNĚNÍ TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ FORMOU ODKAZU

Soud: Nejvyšší soud
Věc: 5 Tdo 692/2018
Datum: 15. 8. 2018
Dostupnost: nsoud.cz

Dovolatel umožňoval sledování televizního vysílání prostřednictvím webových stránek, na které umístil odkazy umožňující přístup na jiné webové stránky s vysíláním televizních stanic. Obsah televizního vysílání byl na tomto místě přitom umístěn protiprávně. I přesto, že licenční práva držely jiné subjekty, umožnil dovolatel dalším jemu neznámým osobám k danému vysílání přístup.¹³⁴ Činil tak přitom vědomě a delší dobu bez sou-

¹³³ Body 32 a násl. anotovaného rozhodnutí.

¹³⁴ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

hlasu vlastníka či držitele licence vysílacích práv. Ani sám dovolatel pak předmětnou licenci nevlastnil.¹³⁵

Dovolatel byl proto za své jednání soudy nižších stupňů shledán vinným přečinem porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.¹³⁶ Dle dovolatele došlo k nesprávnému hmotněprávnímu posouzení daného skutku.¹³⁷ Dovolatel měl za to, že pouhé odkazování na jiné internetové stránky není trestné.¹³⁸

Nejvyšší soud se v rámci dovolacího řízení vyjádřil k tomu, zda dovolatel svým výše uvedeným jednáním zasáhl nikoli nepatrně do práv k televiznímu vysílání chráněných autorským zákonem. Rozhodnutí shrnuje, že v daném trestním řízení nebylo pochyb o tom, že by byl zásah do vysílacích práv ze strany dovolatele nepatrný, a to s odkazem na dobu pokračování v zásahu převyšující jeden rok; na množství stránek, jejichž prostřednictvím vysílání veřejnosti sděloval, a na to, že tak činil za účelem dosažení zisku.¹³⁹ Soud při posuzování kritéria dosažení zisku připomněl judikaturu Soudního dvora Evropské unie.^{140, 141} Byl-li totiž odkaz na protiprávně zveřejněné dílo umístěn za účelem dosažení zisku, lze očekávat, že původce odkazu provede nezbytná ověření, aby zjistil, zda dotčené dílo není zveřejněno protiprávně. Odkáže-li pak osoba na nelegálně zveřejněné dílo, lze se domnívat, že je se zásahem do práv k dílu při nejmenším srozuměna.¹⁴² Jednání dovolatele bylo dle soudu motivováno dosažením zisku, neboť dovolatel uvažoval o tom, že by vysílání zpoplatnil, a navíc měl mít i příjem z reklam. Nadto byl dodavatel na protiprávnost svého jednání upozorněn jedním z držitelů vysílacích práv.

---

¹³⁵ Bod 22 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁶ Bod 1 a 2 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁷ Bod 4 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁸ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁹ Bod 26 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁰ Zejména rozsudek SDEU ve věci C-160/15 ze dne 8. září 2016, GS Media.

¹⁴¹ Bod 31 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴² Bod 31 a násl. anotovaného rozhodnutí.

Nejvyšší soud tedy uzavřel, že dovolatel neměl pochyb o tom, že jednal protiprávně a že neoprávněně zasahoval do zákonem chráněných práv k televiznímu vysílání. Nejen, že tak byl s porušením zákonem chráněných práv k televiznímu vysílání srozuměn, ale tato práva porušovat i chtěl.¹⁴³ Dovolání proto bylo soudem odmítnuto pro svou zjevnou neopodstatněnost.¹⁴⁴

Toto rozhodnutí se řadí mezi ta, která ukazují, že i odkazem může být za určitých okolností spáchán trestný čin.

Autor: JS

ODPOVĚDNOST ZPRAVODAJSKÉHO PORTÁLU ZA OBSAH ODKAZOVANÝ POMOCÍ HYPERLINKU Z PERSPEKTIVY PRÁVA NA SVOBODU PROJEVU

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Věc: 11257/16

Datum: 4. 12. 2018

Dostupnost: hudoc.echr.coe.int

Navrhovatel, společnost Magyar Jeti Zrt., provozuje zpravodajský internetový portál *444.hu*, který zveřejnil hyperlinkový odkaz na audiovizuální obsah na platformě *Youtube*. Obsah tohoto videa byl později soudem označen jako pomlouvačný.¹⁴⁵

Navrhovatel byl jedním z několika žalovaných, proti kterým maďarská politická strana *Jobbik* podala žalobu pro pomluvu, které se měli dopustit odkazem na zmíněné video, ve kterém byla strana označena za pachatele rasisticky motivovaných výtržností.¹⁴⁶ Maďarský soud svým rozsudkem žalobě vyhověl.¹⁴⁷ Navrhovatel se odvolal, nicméně odvolací soud rozhodnutí potvrdil.¹⁴⁸ U Ústavního soudu pak navrhovatel argumentoval tím,

---

¹⁴³ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁴ Bod 34 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁵ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁶ Body 6–12 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁷ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

¹⁴⁸ Bod 16 anotovaného rozhodnutí.

že národní judikатурní praxe činí jakéhokoliv zpravodaje odpovědného za pravdivost prohlášení třetích stran, čímž omezuje svobodu projevu.¹⁴⁹ Ústavní soud stížnost zamítnul s tím, že odkaz představuje šíření informací, které může být nezákonné i v případě, kdy se šířitel zjevně neidentifikuje s odkazovaným obsahem, a to s odkazem na místní právní úpravu a princip objektivní odpovědnosti.¹⁵⁰

ESLP se zabíral otázkou, zdali objektivní odpovědnost podle maďarského práva nepředstavuje porušení čl. 10 Úmluvy. Hlavními argumenty pro rozhodnutí soudu bylo zaprvé, že z maďarského práva nebylo zjevné, že hyperlink může být způsobem šíření nezákonných informací, a kvůli neexistující judikatuře nemohl zpravodaj tuto klasifikaci předvídat.¹⁵¹ Zadruhé, že hyperlink je potřeba vnímat jako novou formu zpravodajství, přičemž ten, kdo jej umístí, nutně nevyjadřuje žádný konkrétní sentiment k odkazovanému obsahu.¹⁵² Proto není žádoucí tuto formu *a priori* omezit.¹⁵³ Soud proto identifikoval podpůrná kritéria, která by musela být splněna, aby byl zpravodaj odpovědný za odkazovaný nezákonný obsah: (i) vyjádření podpory k obsahu, (ii) opakování obsahu, (iii) znalost, že je obsah pomluvou nebo jinak nezákonný.¹⁵⁴

ESLP dospěl k závěru, že objektivní odpovědnost podle maďarského práva není v souladu s těmito kritérii a působí negativně na využívání základního lidského práva na svobodu projevu a přístup k informacím.¹⁵⁵ Soud proto shledal porušení Úmluvy.¹⁵⁶

Rozhodnutí je zajímavé z hlediska důkladné analýzy mezinárodní i národní judikatury zabývající se povahou hyperlinku¹⁵⁷, která byla zatím řeše-

---

¹⁴⁹ Bod 17 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁰ Body 20 a 25 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵¹ Bod 60 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵² Body 73 – 75 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵³ Bod 73 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁴ Bod 77 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁵ Bod 83 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁶ Bod 93 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁷ Bod 77 anotovaného rozhodnutí.

na zejména z pohledu autorského práva.¹⁵⁸ Stejně tak je případ zajímavý pro svůj přesah do práva na svobodu projevu, kterážto argumentační linie se kupříkladu v rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie nevyskytuje.

Autorka: VŽ

PŘÍPUSTNOST ELEKTRONICKÝCH DŮKAZŮ ZÍSKANÝCH ZA POMOCI PODPŮRNÝCH OPERATIVNĚ PÁTRACÍCH PROSTŘEDKŮ

Soud: Ústavní soud
Věc: III. ÚS 3564/18
Datum: 28. 5. 2019
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Spor se týkal jednání Policie ČR v roce 2014, která zabránila stěžovatelce formou výzvy dle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR,¹⁵⁹ v účasti na protestu proti průvodu Prague Pride v rámci opatření pro zamezení násilí.¹⁶⁰ Při posuzování věci obvodním soudem byly mimo jiné předloženy jako důkazy tři printscreeny¹⁶¹ neveřejných příspěvků osoby organizující protest proti pochodu ze sociální sítě Facebook, které byly získány pomocí podpůrných operativně pátracích prostředků.¹⁶²

U obvodního soudu v Praze stěžovatelka namítala nesprávný úřední postup, soud však žalobu zamítl.¹⁶³ Výroky soudu následně potvrdil i odvolací Městský soud v Praze.¹⁶⁴ Stěžovatelka tedy podala ústavní stížnost.

Zde namítala zásah do ústavně zaručeného práva na svobodu projevu dle čl. 17 odst. 1 LZPS a nepřípustným procesem dokazování též do práv na

---

¹⁵⁸ Body 26–32 anotovaného rozhodnutí.

¹⁵⁹ Blíže viz body 3 a 34 anotovaného nálezu.

¹⁶⁰ Bod 2 anotovaného nálezu.

¹⁶¹ Jedná se o zachycení obsahu obrazovky do obrazového souboru.

¹⁶² Bod 14 anotovaného nálezu. Blíže viz § 72 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR.

¹⁶³ Bod 3 anotovaného nálezu.

¹⁶⁴ Bod 4 anotovaného nálezu.

nezávislý soud a rovnost účastníků řízení před soudem dle čl. 36 odst. 1 a 37 odst. 3 LZPS.¹⁶⁵

K nepřipustnosti důkazu printscreeny získaných operativní činností policie¹⁶⁶ stěžovatelka odkazovala na předchozí závěry soudu.¹⁶⁷ Ústavní soud však upřesnil, že se v dané věci nijak nezabýval přípustností získání těchto důkazů podpůrnými operativními pátracími prostředky.¹⁶⁸ Dále zdůraznil, že úprava § 72 zákona o Policii ČR umožňuje získání printscreenů od informátora bez příkazu či souhlasu soudu.¹⁶⁹ Stejně tak není zapotřebí souhlasu soudu pro operování za pomoci zastřených profilů policistů na sociálních sítích.¹⁷⁰ Takto získané informace je následně možné využít i k předcházení trestným činům, ochraně veřejného pořádku či vedení správního řízení před policií jako správním orgánem.¹⁷¹ Ústavní soud tedy v tomto směru nepřivědčil námitce stěžovatelky. Stěžovatelce však přivědčil, že výzva policie zamezující jí vstup do prostoru průvodu není ústavně zdůvodnitelná, pokud nebylo prokázáno, že stěžovatelka hodlala účastníkům pochodu vyhrožovat násilím.¹⁷² Jen pravděpodobnost vzniku napětí nepostačuje pro znemožnění vyjádření nesouhlasu v blízkosti průvodu.¹⁷³

Ústavní soud konstatoval porušení stěžovatelčina práva na svobodu projevu, a proto rozsudek městského soudu zrušil.

Autor: FK

---

¹⁶⁵ Bod 1 anotovaného nálezu.

¹⁶⁶ Bod 15 anotovaného nálezu.

¹⁶⁷ Bod 16 anotovaného nálezu. Stěžovatelka ve své argumentaci odkazovala na nález Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. III. ÚS 3844/13.

¹⁶⁸ Bod 18 anotovaného nálezu.

¹⁶⁹ Bod 22 anotovaného nálezu.

¹⁷⁰ Bod 23 anotovaného nálezu.

¹⁷¹ Bod 24 anotovaného nálezu.

¹⁷² Bod 53 anotovaného nálezu.

¹⁷³ Bod 54 anotovaného nálezu.

ŽIVÉ STREAMOVÁNÍ JAKO PROVOZOVÁNÍ SÍTĚ ELEKTRONICKÝCH KOMUNIKACÍ PRO ŠÍŘENÍ ROZHLASOVÉHO NEBO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-298/17 (France Télévisions)
Datum: 13. 12. 2018
Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost Playmédia nabízela sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování po internetu a svoji činnost financovala hlavně z vysílání reklamních sdělení, které předchází a doprovází uvedené sledování. Protože se společnost Playmédia považovala dle francouzského práva za poskytovatele služeb, nárokovala si právo šířit programy vysílané společností France Télévisions. Společnost France Télévisions však sama šířila uvedené programy prostřednictvím živého streamování po internetu.

Nejvyšší rada pro audiovizuální vysílání vyzvala France Télévisions, aby nebránila společnosti Playmédia přebírat programy jí vysílané pro účely streamování. France Télévisions podala proti této výzvě žalobu v kanceláři Conseil d'État, která se rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru předběžné otázky.

Předběžné otázky předložené Soudnímu dvoru se týkaly výkladu čl. 31 směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a směrnice 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací. Zejména se Soudní dvůr zabýval otázkami, zda podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování, má být považován za podnik, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání a dále jednotlivými podmínkami povinnosti šíření (*must carry*) dle evropského práva.

V projednávané věci Soudní dvůr uvedl, že společnost Playmédia, která se omezuje na nabízení sledování televizních programů prostřednictvím

živého streamování po internetu, nezajišťuje síť elektronické komunikace, ale naopak nabízí přístup k obsahu audiovizuálních služeb poskytovaných na sítích elektronických komunikací.¹⁷⁴ Soudní dvůr v rozhodnutí uvedl, že činnost spočívající v nabízení sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování po internetu nespadá do definice podniku, který poskytuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání.¹⁷⁵ Pouhá skutečnost, že podnik pro účely nabízení uvedených služeb využívá síť elektronických komunikací, jak ji definuje čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES, tedy internet, totiž neumožňuje považovat jej za poskytovatele sítě elektronických komunikací. Dále Soudní dvůr konstatoval, že ustanovení směrnice 2002/22/ES musí být vykládána tak, že nebrání tomu, aby členský stát uložil povinnost šíření podnikům, které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování po internetu, aniž zajišťují síť elektronické komunikace. Členský stát tedy může rozšířit povinnost šíření i na okruh subjektů stojících mimo působnost stanovenou v čl. 31 směrnice 2002/22/ES.¹⁷⁶

Soudní dvůr v dané věci uzavřel, že provozování živého vysílání není poskytováním elektronických komunikací. Zároveň Soudní dvůr stanovil, že členské státy mají možnost uložit povinnost šíření i nad rámec povinných subjektů dle evropského práva.

Autorka: DG

DALŠÍ VÝVOJ V KAUZE UBER

Soud: Ústavní soud
Věc: III. ÚS 4072/17
Datum: 5. 11. 2018
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Žalovaná společnost Uber provozovala v Brně své služby spočívající ve zprostředkování kontaktu mezi řidičem a pasažérem prostřednictvím mobi-

¹⁷⁴ Bod 19 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷⁵ Bod 18 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷⁶ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

lní aplikace, na základě čehož došlo po akceptaci stran k přepravě na dohodnuté místo. Tuto činnost však společnost Lido Taxi považovala za protizákonnou, a proto se jako žalobce obrátila na Krajský soud v Brně s požadavkem na uložení předběžného opatření směřujícího k zákazu poskytování služeb společnosti Uber.

V původním řízení společnost Lido Taxi považovala počínání společnosti Uber za protizákonné a Krajský soud v Brně na základě předběžného opatření uložil společnosti Uber zdržet se provozování a zprostředkování taxislužby na území města Brna. Vrchní soud v Olomouci ale na základě odvolání Uberu neposoudil činnost poskytovatele jako provozování či zprostředkování taxislužby, když ji označil za jinou službu v oblasti dopravy. Navrhované předběžné opatření se tak stalo neúčinným.

Ústavní soud se zabýval opět obdobnými argumenty a posuzoval to, jakým způsobem nahlízet na služby poskytované společností Uber. Zdůraznil zejména, že shledal v úsudku Vrchního soudu pochybení. Právní argumentaci víceméně omezil jen na uvedení toho, že pokud se daná služba jeví jako taxislužba, pak taxislužbou bude. Nadto k této argumentaci využil anglického přísloví a uvedl: *“If it looks like a duck, swims like a duck, and quacks like a duck, then it probably is a duck”*.¹⁷⁷ Pokud tedy Vrchní soud posoudil danou službu nikoli jako taxislužbu (a tedy nikoli jako potenciální konkurenci jiným poskytovatelům taxislužeb) jen z toho důvodu, že nebyly splněny některé zákonné požadavky, je taková úvaha špatná.

Ústavní soud na závěr konstatoval, že rozhodnutím Vrchního soudu došlo k porušení práva na svobodu podnikání a spravedlivý proces.¹⁷⁸

Ústavní soud dlouhodobě prosazuje linii argumentace, ve které nerespektuje přílišný formalismus při výkladu práva. Tento poměrně krátký nálezní navazuje na sérii předchozích rozhodnutí¹⁷⁹ a zabývá se otázkou, jak lze vnímat činnost společnosti Uber, která provozuje platformu, pomocí níž

¹⁷⁷ Bod 16 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷⁸ Bod 21 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷⁹ Jedná se o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2017, č. j. 18 Nc 9/2017-46, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 Cmo 137 / 2017-341, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 7. 2017, č. j. 18 NC 9/2017-377 a usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507.

dochází ke zprostředkovávání přepravy osob prostřednictvím v rámci platformy registrovaných řidičů.

Autor: PL

PŘÍPUSTNOST POPLATKU ZA PŘENOS ELEKTŘINY VYROBENÉ V TUZEMSKU URČENÉ PRO VÝVOZ Z HLEDISKA VOLNÉHO POHYBU ZBOŽÍ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-305/17 (FENS)

Datum: 6. 12. 2018

Dostupnost: curia.europa.eu

Případ se týkal přípustnosti dočasného poplatku za přenos elektřiny vyrobené v tuzemsku určené pro vývoz, který stanovil slovenský Úrad pre reguláciu sieťových odvetví a byl zaplacen v roce 2008 společností Korlea Invest a.s. (ta byla právní předchůdkyní žalobkyně, FENS spol. s r. o.), z hlediska článků 28 a 30 Smlouvy o fungování EU.

Žaloba byla v roce 2011 zamítnuta první instancí, ale v roce 2012 vrácena Krajským soudem v Bratislavě k opakovanému projednání. Okresní soud Bratislava II podal v roce 2017 předběžné otázky k SDEU ohledně slučitelnosti předmětného poplatku se zásadami volného pohybu zboží dle SFEU.¹⁸⁰

V řízení se vyjádřila nizozemská a slovenská vláda, obě ve smyslu aplikace sekundárního práva (směrnice 2003/54 či směrnice 2005/89) v souladu s předností posouzení souladu s provedenou formou harmonizace.¹⁸¹ Soudní dvůr však shledal provedenou harmonizaci za neúplnou,¹⁸² a tudíž dovedl potřebu provedení výkladu článků 28 a 30 SFEU.¹⁸³

---

¹⁸⁰ Body 14–16 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸¹ Body 19–22 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸² Úplná harmonizace by vedla k posouzení souladu s harmonizačním předpisem namísto primárního práva (viz rozsudek SDEU ve věci C-573/12 ze dne 1. 7. 2014, Alands Vindkraft, bod 57).

¹⁸³ Body 24–27 anotovaného rozhodnutí.

Soud následně při své analýze postupoval systematicky od posouzení existence poplatku s účinkem rovnocenným clu k případnému odůvodnění poplatku na základě výjimky. Pro určení existence poplatku s účinkem rovnocenným clu postačí (i) identifikace finanční zátěže, kterou jednostranně uložil členský stát,¹⁸⁴ přičemž účel poplatku je irrelevantní;¹⁸⁵ (ii) splnění kritéria výpočtu poplatku na základě přenesených kilowatthodin, čímž se jedná o poplatek na zboží ve smyslu unijního práva;¹⁸⁶ (iii) zatížení tímto poplatkem v důsledku překročení hranice¹⁸⁷ a (iv) absence odůvodnění poplatku povinnostmi vyplývajícími z unijního práva.¹⁸⁸ Tyto podmínky byly naplněny, jedná se tedy o poplatek s účinkem rovnocenným clu, přičemž tato kvalifikace platí jak pro elektřinu vyvezenou do zemí EU, tak do třetích zemí.¹⁸⁹ Ve vztahu k odůvodnění výjimky z režimu článku 28 SFEU Soudní dvůr uvedl, že článek má obecnou a absolutní povahu a nestanoví žádnou výjimku.¹⁹⁰ Z hlediska unijního práva a zásady volného pohybu zboží tedy předmětný poplatek nebylo a není možné odůvodnit.

Soudní dvůr uzavřel, že články 28 a 30 SFEU brání členským státům v uložení poplatku za vývoz elektřiny do jiného členského státu či třetí země, pokud tato elektřina byla vyrobena v tuzemsku.

Autor: FK

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

---

¹⁸⁴ Bod 29 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-39/17 ze dne 14. 6. 2018, *Lubrizol France*, bod 24.

¹⁸⁵ Bod 33 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-441/98 a C-442/98 ze dne 21. 9. 2000, *Michailidis*, bod 14.

¹⁸⁶ Bod 34 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-206/06 ze dne 17. 7. 2008, *Essent Netwerk Noord* a další, body 43 a 44.

¹⁸⁷ Body 36–41 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-254/13 ze dne 2. 10. 2014, *Orgacom*, bod 28.

¹⁸⁸ Body 42–44 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸⁹ Body 48–51 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve věci C-36/94 ze dne 26. 10. 1995, *Siesse*, bod 17.

¹⁹⁰ Bod 53 anotovaného rozhodnutí s odkazem na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-441/98 a C-442/98 ze dne 21. 9. 2000, *Michailidis*, bod 14.